చెయ్యెత్తి జైకొట్టు తెలుగోడా!

సెవేగో

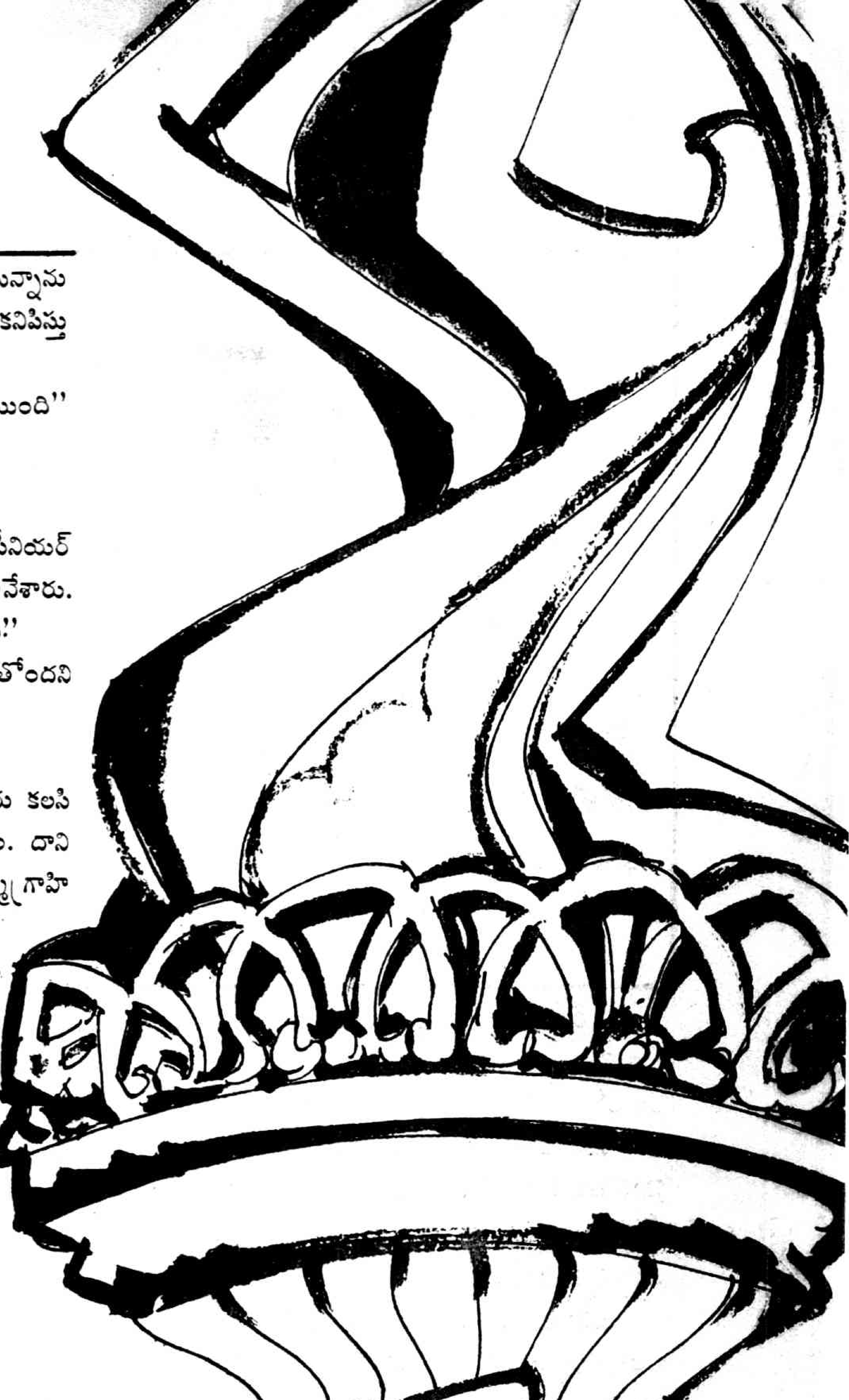

'జాక్ అండ్ జిల్'

వాషింగ్టన్ మహానగరంలోని ఒక ప్రధాన వాణిజ్య కూడలిలోని హిల్టన్ బిల్డింగ్స్‌లోని పదిహేనవ అంతస్థులో వున్న సివిల్ ఇంజినీరింగ్ కాంట్రాక్టర్ల కార్యాలయమది.

ఆరోజు ఎందుకో చాలా హడావిడిగా వుంది.

నా సహోద్యోగి రాబర్ట్‌ను అడిగాను "ఏమిటి రాబర్ట్ యివ్వాళ అందరూ యింత హడావుడిగా తిరుగుతున్నారు?" అని.

చాలా సేపటివరకు అసలు కారణమేమిటో బయట పడలేదు. ఒక గంట గడిచిన తరువాత రాబర్ట్ అటు-ఇటు తిరిగి వచ్చాడు. అతని ముఖంలో విచార ఛాయలు అలుముకుని వున్నాయి.

'ప్రపంచ యుద్ధమైతే రాలేదు కదా!' అనుకున్నాను మనస్సులో. "ఏమిటి రాబర్ట్ అంత విచారంగా కనిపిస్తున్నావ్? సంగతేమిటో నాకు చెప్పరాదా?"

"విస్ హ్యావ్స్, సారీ, అంతా అయిపోయింది" అన్నాడు రాబర్ట్ విచారంగా.

"కొంచెం అర్థమయ్యేలా చెప్పు"

"ఏముంది? కంపెనీ దివాలా తీసింది. సీనియర్ ఇంజనీర్స్ గాదె క్రింద పందికొక్కుల్లా అంతా తినేశారు. నీతో ఆవేళే అన్నాను. నువ్వు వినిపించుకోలేదు!"

"ఏమిటి, ఏదో గోల్‌మాల్ జరుగుతోందని కదూ?"

"అవును!"

నిజమే! రెండు నెలల క్రితం రాబర్ట్, నేను కలసి కాంట్రాక్ట్ తీసుకున్న వర్క్ స్పాట్‌కు వెళ్ళాం. దాని తీరును కొద్దిగా పరిశీలించిన తరువాత సూక్ష్మగ్రాహి అయిన రాబర్ట్ "విస్‌హ్యావ్స్, దీనికి వాడుతున్న ఉక్కు సరయింది కాదు. యిది ఏదో ఒకరోజు మనకొంప ముంచుతుంది" అన్నాడు.

ఎవరయినా వింటున్నారేమోనని అటు - ఇటు చూశాను. అదృష్టవశాత్తూ ఎవ్వరూ లేరు. "చూడు! రాబర్ట్, నువ్వు, నేను జూనియర్స్‌ము. ఈ విషయంలో తలదూర్చి లేనిపోని గొడవలు తెచ్చుకోవడం మంచిదేనంటావా? దానివల్ల కంపెనీ సంగతి దేవుడెరుగు, ముందు మనం దెబ్బతింటాం" అన్నాను.

ఇటీవల విజయవాడలో జరిగిన ''ముంగిటి ముత్యం'' ఆవిష్కరణ సభలో గ్రంథావిష్కరణ చేస్తున్న డాక్టర్ సంజీవ్‌దేవ్. ప్రక్కన వున్నవారు సభాధ్యక్షులు డాక్టర్ బెజవాడ గోపాలరెడ్డి. వేదికపై శ్రీ కొత్త వెంకటేశ్వరరావు, శ్రీ వండూరి రామమోహనరావు ప్రభృతులను ఫోటోలో చూడవచ్చు.

రాబర్ట్ ఎందుకో నవ్వాడు. ''అవున్లే! యింకోనెలలో మా చెల్లెమ్మను తీసుకుని మీదేశం వెడుతున్నావ్! మళ్ళీ నెల రోజులగ్గాని తిరిగి రావు. యిక్కడ ఏమైతే నీకేం?''

''మరీ చిన్నపిల్లాడిలా మాట్లాడకు రాబర్ట్. మళ్ళీ నెలరోజుల తరువాతయినా యిక్కడికి తిరిగి రావల్సిందే కదా! నా కాంట్రాక్ట్ యింకా అయిదు సంవత్సరాలుంది'' అన్నానేను కాస్త గట్టిగానే.

''ఓహ్ ఓ! ఎస్, నన్ను అపార్థం చేసుకోకు. సరదాకు అలా అన్నానంతే!'' సర్ది చెప్పడానికి ప్రయత్నించాడు రాబర్ట్.

ఒక విధంగా రాబర్ట్ చెప్పినదాంట్లో అసత్యమేమీ లేదు. అయితే నేనుగాని, రాబర్ట్‌గాని యిందులో తల దూరిస్తే సీనియర్స్‌కు ఒకవేళ అందులో వాటా వున్నట్లయితే, తప్పక మామీద బురద చల్లడానికి అవకాశం వుంది. అందుకే నాకు కొంత అవగాహన ఏర్పడినా, రాబర్ట్‌ను కావాలని మందలించాను.

రెండవసారి మళ్ళీ రాబర్ట్ చేతిలోనే ఓడిపోవాల్సి వచ్చింది. అది నాకు ఒక నెల రోజుల సెలవు మంజూరు విషయంలో జరిగిన సంఘటన.

ప్రతి రెండేళ్ళకొకసారి కంపెనీ నన్ను, నా భార్యను, స్వదేశం వెళ్ళిరావడానికి అనుమతించింది. అక్కడఅటు వైపు వారు-యిటు వైపువారు ఎడాపెడా వుత్తరాలు రాస్తోంటే, యిష్టం లేకపోయినా అనుమతి కోసం రాసుకున్నాను. కంపెనీ యిచ్చిన జవాబు చూసిన తరువాత పిచ్చెక్కిపోయింది. అందులో యిలా వుంది.

'...యిప్పుడు చేతిలో వున్న ప్రముఖమైన కాంట్రాక్టులో మీ సహకారం చాలా అవసరం. అది పూర్తవడానికి మరో రెండు మూడు నెలలయినా పట్టవచ్చు. కనుక అవసరమనుకుంటే మీ భార్యను స్వదేశానికి పంపవచ్చు. ఆ కాంట్రాక్ట్ పూర్తయిన తరువాత మీరు కూడా వెళ్ళిరావడానికి కంపెనీకి ఎటువంటి అభ్యంతరం వుండదు...'

అది చూసి రాబర్ట్ ఏం పసిగట్టాడో ఏమో గాని, ''హ్యాప్! ఇలా ఎప్పుడూ జరగలేదు. యిందులో ఎక్కడో ఏదో తిరకాసుంది'' అన్నాడు.

నాకు నవ్వాగింది కాదు.

''రాబర్ట్ నోరు మూసుకుంటావా, లేకపోతే రెండు తగిలించమంటావా?'' అన్నాను, మరోవైపు ఏదో తిరకాసు తప్పక వుందన్న విషయాన్ని గమనించినా.అందుకు కారణం లేకపోలేదు.

రాబర్ట్ చాలా బీద కుటుంబం నుండి పైకి వచ్చాడు. ధనవంతుల పిల్లను కన్నుగొట్టడానికి అవకాశం వున్నా తనంతట తాను ఒక బీద అమ్మాయికే మనస్సును అర్పించుకున్నాడు. వాడి భార్య యిప్పుడు ఇంజినీరింగ్ ఆఖరి సంవత్సరంలో వుంది. కొంచెం దూరమైనా, తన భార్యను తన సంపాదనతో తృప్తిగా చదివించుకుంటున్నాడు. వీక్ ఎండ్స్‌లో సరదాగా కలుసుకోవడమే తప్ప పిల్లలు కావాలని యిద్దరూ అనుకోలేదు. అది రాబర్ట్‌కు వున్న పిచ్చి అని నేననుకున్నా. నా శ్రీమతి రమాదేవి గారు మాత్రం రాబర్ట్‌నే వెనకేసుకొచ్చేది.

''అన్నా, నేను నీకు పూర్తి సపోర్ట్ యిస్తున్నాను.వదిన చదువు పూర్తయ్యే వరకు పిల్లా వద్దు, పాపా వద్దు. మీకేం వయస్సు మీరిపోయిందని! ఈ హ్యాప్ అనే మాటలు మాత్రం నువ్వేం సీరియస్‌గా తీసుకోకు'' అంటూ వుడికించేది.

దాంతో తందాన తాన పాడేవాడు రాబర్ట్. ''అవును చెల్లెమ్మా! నీ మాటలు వజ్రాల మూటలు. మాటికి మారుపాళ్ళూ పోయిన జన్మలో నా స్వంత చెల్లెలివే! ఒక అయ్య కడుపున పుట్టకపోయినా కనీసం ఒకే వూళ్ళో అయినా పుట్టుంటాం'' అనేవాడు.

సరదాకే అయినా సీరియస్‌గా ''సిగ్గులేకపోతే సరి! భార్యాభర్తలగానే పుట్టుంటామనలేదు యింకా!'' అనేవాణ్ణి.

''ఛ!ఛ! అసయ్యంగా మాట్లాడకు హ్యాప్. స్వంత అన్నే అయివుంటే నీ తల పచ్చడి చేసేవాణ్ణి'' అనేవాడు రాబర్ట్.

కానీ, ఒకవేళ అలా చేయదలుచుకున్నా, మధ్యలో వచ్చి నిలబడిన చెల్లెలి తల పగిలిపోయి వుండేదన్న విషయం మాత్రం రాబర్ట్‌కు తెలుసో, లేదో నాకు మాత్రం తెలియదు.

యిదంతా గుర్తు చేసుకునే రాబర్ట్‌ను ఆలోచనల నుండి దూరం చెయ్యడానికి ప్రయత్నించాను.

ఏపాటున వున్నాడో, ఏమో గాని ''సర్లే!'' అని వూరుకున్నాడు రాబర్ట్.

యిప్పుడు మాత్రం రాబర్ట్ తలపట్టుకుని కూర్చున్నాడు.

''రాబర్ట్, అంతగా నీరు కారిపోకు. మరేదైనా వుద్యోగానికి ప్రయత్నిద్దాం'' అన్నాను సముదాయించాలన్న రీతిలో.

అయితే, రాబర్ట్ మాత్రం కళ్లల్లో నుండి వుబికి వస్తున్న నీటికి ఆనకట్ట వెయ్యలేకపోయాడు. ''హ్యాప్, నీకేం నువ్వు సులభంగా చెబుతావ్, కానీ యిక్కడి పరిస్థితులు నీకు అర్థంకావు. దివాలా తీసిన కంపెనీలో పని చేసిన ఖర్మకు మనకు మరో ఉద్యోగం దొరకడం చాలా కష్టం. దివాలా తీసిన కంపెనీలో మనం పనిచేసినట్లు మన ముఖాల మీద రాయకపోయినా, ఏ కొత్త కంపెనీలోనో కొత్తగా చేరుతున్నామని చేరినా, పరిచయాలు, మనం చేసేపని, పనితీరు వల్ల పాత విషయాలు మనం చేరే కొత్త కంపెనీకి తప్పక తెలుస్తాయి. ఈ పరిస్థితుల్లో నువ్వే చెప్పు, ఏం చెయ్యాలో? మేరీ చదువు ఆగిపోతుంది. మళ్ళీ అంతా మొదటికొస్తుంది. నా బాధ నా గురించి కాదు. మేరీ చదువు గురించే!''

నేను మాత్రం ఏమని చెప్పగలను?

''రాబర్ట్! కనీసం కొంత కాలం తరువాతయినా మీరు సుఖపడడానికి అవకాశం వుంది. మరో ఆరునెలల్లో మేరీ చదువు అయిపోతుంది. నీకు అండగా నిలబడుతుంది. మరి నా సంగతేమిటి? వెళ్లిపోవడానికి అవసరమైన డబ్బయినా కంపెనీ యిస్తుందో, లేదో నాకు తెలియదు. అక్కడ కూడా నిరుద్యోగం చాలా ఎక్కువగానే వుంది. నేను సెటిల్ అవడానికి ఎంత సమయం పడుతుందో నాకే తెలియదు. మా చెల్లెలు లాగా మీ చెల్లెలు అంతగా చదువుకోలేదన్న విషయం నీకు తెలుసు.అందువల్ల బాధపడాల్సింది నేను గాని నువ్వు కాదు'' అన్నాను, కాస్త దబాయింపుగా.

నా మాటలకు చిన్నగా నిట్టూర్చి, ''సర్లే! నీతో నేను పెట్టుకోలేను గాని, మేరీకి వెంటనే ఉత్తరం రాసి పడేస్తాను'' అన్నాడు రాబర్ట్.

ఆరోజు రాత్రే రమకు అంతా వివరించి వ్రాసేశాను. తీసుకెళ్ళిన డబ్బంతా ఖర్చుపెట్టెయ్య వద్దని మరీమరీ గుర్తు చేశాను.

వారం రోజుల్లోనే అందరికీ నోటీసులు జారీ అయ్యాయి.

నోటీసు అందుకున్న రాబర్ట్ బాధ వర్ణనాతీతం.

ఆ వీక్ ఎండ్ తరువాత కలుసుకున్నప్పుడు అడిగాను ''మేరీని కలుసుకోవడానికి వెళ్ళలేదేం?'' అని.

''ఆఁ ఏం వీక్ ఎండ్ లేద్దూ'' అని దాటేశాడు రాబర్ట్.

నిజమే! అనవసరంగా మేరీని బాధ పెట్టడమెం. దుకు? రాబర్ట్ ముందు మాపుకు లోలోపలే మెచ్చుకున్నాను.

అయితే, ఆ వారం రోజులు రాబర్ట్ మనిషిలో మనిషిగా లేడు. దిగాలుగా ఏదో శూన్యంలోకి చూస్తూ కూచున్నాడు. రాబర్ట్‌కు పిచ్చెక్కుతుందేమోనన్నంత భయం వేసింది నాకు. ఆ మరుసటి రోజే అసలు జరిగిందేమిటో నాకు తెలిసింది.

నిజానికి రాబర్ట్ రాసిన ఉత్తరానికి జవాబుగా రెండు రోజుల్లోనే మేరీ నుండి టెలిగ్రామ్ వచ్చింది. అందులో యిలా వుంది 'డైవోర్స్‌డ్. లెటర్ ఫాలోస్' అని. అది నాకు తెలియకుండా దాచి పెట్టుకున్నాడు రాబర్ట్. మేరీ నుంచి ఉత్తరం రాగానే అది నా చేతిలో పడింది. దాన్ని రాబర్ట్ చేతిలో పెట్టి, చదివి చెప్పమన్నాను. "ఎందుకు? తెలిసిందే!" అన్నాడు నోరుజారి. దాంతో తీగలాగితే డొంకంతా కదిలిందన్నట్లు టెలిగ్రామ్ ముందే వచ్చినట్లు చెప్పేశాడు. చెడామడా తిట్టి, ఆ వచ్చిన ఉత్తరాన్ని లాక్కుని చదివేశాను. రాబర్ట్ కూడా వినేలా బిగ్గరగా.

అందులో యిలా వుంది.

"ప్రియాతి ప్రియమైన రాబర్ట్, నీకు జరిగిన అన్యాయానికి చాలా విచారిస్తున్నాను. అనుకోకుండా యిదే సమయంలో నీ మనస్సును నొప్పిస్తున్నందుకు అన్యథా భావించకు. కేవలం పరిస్థితులే అందుకు కారణం. నాలుగైదు నెలలుగా నా సహాధ్యాయి మెక్లిన్స్‌ను అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. ఆ దేవుడు ఎంత చెడ్డవాడు?! నీకంటే ముందే మెక్లిన్స్‌ను కలుసుకుని వుంటే, మనం ఈ స్థితిలో వుండి వుండేవాళ్ళం కాదు. ఏది ఏమైనప్పటికి నేను మనసా వాచా మెక్లిన్స్‌తో సాహచర్యాన్ని కోరుకుంటున్నాను. మెక్లిన్స్ లేని జీవితాన్ని నేను వూహించలేను. నన్ను తప్పక అర్థం చేసుకోగలవని ఆశిస్తున్నాను. నాకు తెలుసు నీ హృదయం సముద్రమంత విశాలమయిందని. మన విడాకుల తతంగం పూర్తవడానికి నా పూర్తి సహకారం అందజేస్తాను. అదే విధమైన సహకారాన్ని నీ నుండి కాంక్షిస్తూ,

నీ
మేరీ.

ఆ ఉత్తరం చదువుతోంటే చిర్రెత్తుకొచ్చింది. టెలిగ్రామ్‌ను, ఉత్తరాన్ని కలిపి పరపర చింపేస్తోంటే, పకపక నవ్వుతున్నాడు రాబర్ట్.

రాబర్ట్ అదే దారిలో ప్రయాణించడానికి మరో చిన్న చిట్కా ప్రయోగించాను.

"ఆగాగు.మీ చెల్లెలు కూడా అట్లాంటి ఉత్తరమే రాసుంటుంది. యిద్దరం కలిసే అమెజాన్ గంగలో పోయి దూకుదాం" అన్నాను కాస్త గట్టిగా.

దాంతో ఎక్కడలేని కోపాన్ని తెచ్చుకున్నాడు రాబర్ట్. "యూ రాస్కెల్!" అంటూ సీట్లోంచి లేచి నా పై పట్టుకున్నాడు గట్టిగా.

"ఏమిటి సంగతి?" నిదానంగానే ప్రశ్నించాను.

"కాకపోతే! నా చెల్లెల్ని అంత మాటంటావా. రాస్కెల్!"

కవితా సుమాంజలి

అవ్యక్తమైన వేదనా రవము
[illegible]
ఊర్వశీ సౌందర్య రోచిస్సులను
వెలిగించిన ఉజ్జ్వల మణి దీపికవు
ప్రణయ భావాల పల్లకీలోన
[illegible]
[illegible]
[illegible]
ఆంధ్ర సాహితీ బృందావనమున
కమనీయ కవితా మురళీరవముతో
విశ్వమును పరవశింప చేసిన
మోహన కృష్ణుడవు నీవు
నీ గాన మాధుర్యమున పడిపోయి
నీ వెంట వచ్చిన గోపికలము మేము
చంద్రికా [illegible]
వసంత మాధురులు [illegible]
నీ అపురూప భావకవితా కుసుమములు
వెలిగింపుము ఈ విశాల జగతి
కృష్ణశాస్త్రి! కవితా పయోనిధీ!
అందుకొనుమా! నా కవితా సుమాంజలి.

-మందరపు హైమవతి

"ఏమిటో భరోసా?" మరికాస్త రెచ్చగొట్టాను.

"ప్లీజ్ స్యామ్, నన్ను దయుచేసి రెచ్చగొట్టకు! రెచ్చగొట్టకు!" నా గడ్డం పట్టుకుని ప్రతిమాలాడాడు రాబర్ట్.

"యూ సిల్లీ! నిన్ను కావాలనే రెచ్చగొట్టాను. నన్ను క్షమించు. నిన్ను ఆ బాధ నుండి దూరం చేయాలనే అలా మాట్లాడాను. రమ నుంచి అలాంటి ఉత్తరం వచ్చినా రాదు!"

"యూ సిల్లీ!" అంటూ నా పీక పట్టాడు రాబర్ట్.

ఆ మరుసటి రోజే రమ నుంచి ఉత్తరం వచ్చింది. అమెరికా కంటే భారత దేశమే అందమైందని, అందులోను ఆంధ్ర దేశంలో కలో, గంజో తాగి బతకడంలోనే ఆనందం వుందని, కనుక వెంటనే తిండా ఎత్తెయ్యమని రాసింది.

అది విన్న రాబర్ట్ చిన్నపిల్లాడిలా ఎగిరి గంతేశాడు.

"నాకు తెలుసు స్యామ్! నాకు తెలుసు! మేరీలా నా చెల్లెలు ఎప్పుడూ ప్రవర్తించదు. మనిష్కికు విలువ యిచ్చే దేశం మీది. డబ్బు మీద వ్యామోహం వున్న దేశం మాది. యిటువంటి దేశంలో నేను మాత్రమే వుండాలి. నాలాంటి వాళ్ళు మాత్రమే వుండాలి. నీలాంటి వాళ్ళకు యిక్కడ స్థానంలేదు. నా దేశాన్ని వదిలి వెళ్ళిపో!"

రాబర్ట్ చెప్పిందాంట్లో అతిశయోక్తి ఏమీ లేదు. అమెజాన్ నదిలో వున్న నీరు, గంగానదిలో వున్న నీరు ఒక్కటే! అక్కడి ఇండియన్‌లో వున్న రక్తం యిక్కడి అమెరికన్‌లోని రక్తం ఒక్కటే! అయినా ఏదో భేదం! ఎంతటి సృష్టి విచిత్రం!

రాబర్ట్ చెప్పిన మాటలకు వుప్పొంగిన నా ఛాతీ అలాగే వుండిపోయిందని మరోమారు చెప్పనక్కరలేదను కుంటాను.

శ్రీమతి జి. అరుణ గారి 'అమెరికాతో విడాకులు' వ్యాసం ఆధారం.

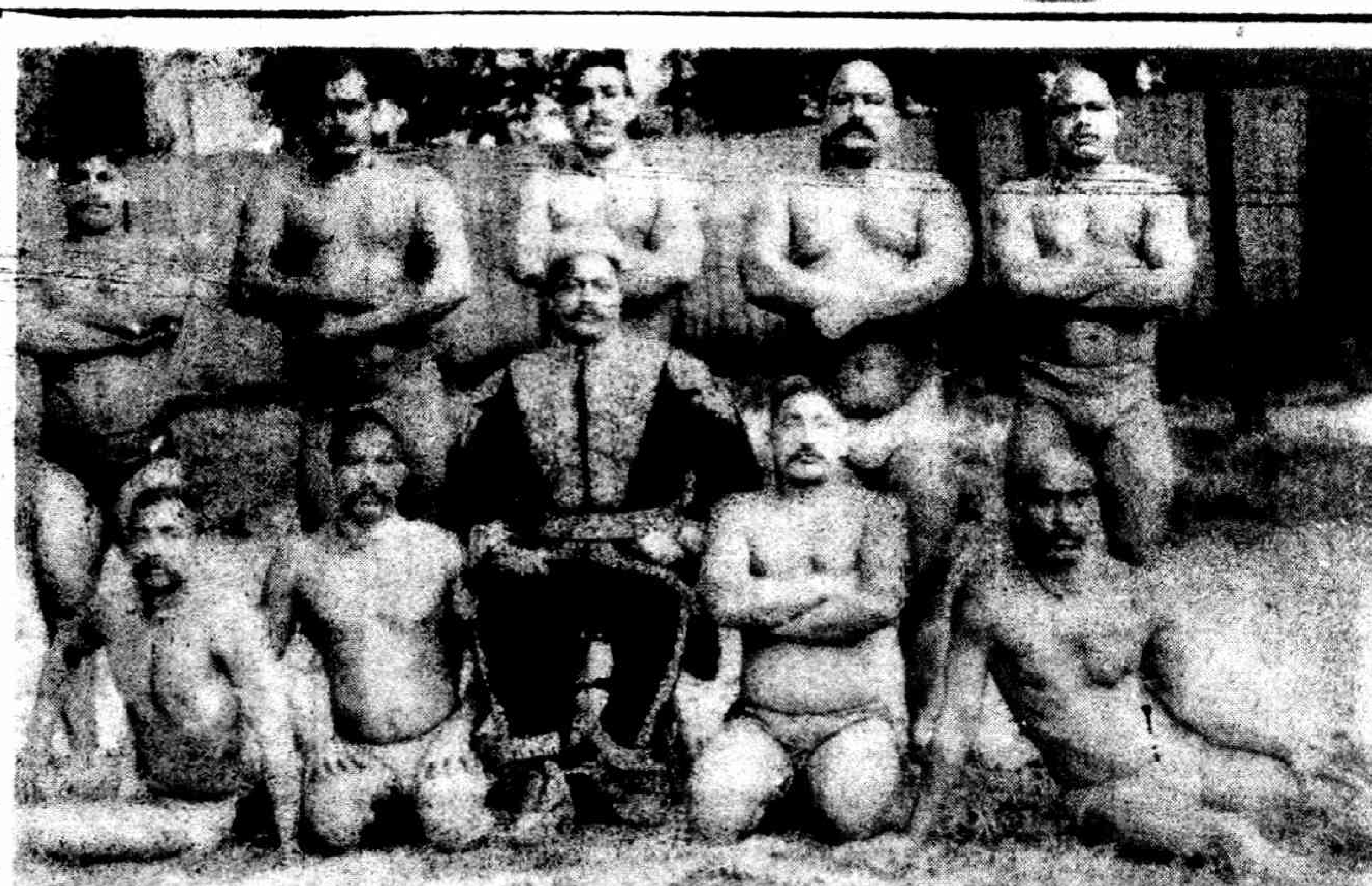

కోడి రామమూర్తి బృందం

ఫోటో: అంటోనియం పెదరాజు, విశాఖ